

Moja

Jan Vodňanský

ArANOIA!

VOLVOX GLOBATOR

j,

Moja

Jan Vodňanský

ArAnoia!

VOLVOX GLOBATOR

Jan Vodňanský

Copyright © Jan Vodňanský, 1997

Copyright © VOLVOX GLOBATOR, 1997

ISBN 978-80-7511-177-7

Odpovědná redaktorka Magdalena Wagnerová

Obálka Pavel Růt

Fotografie na frontispisu Stanislav Tůma

E-kniha purehtml.cz

Vydalo nakladatelství a vydavatelství VOLVOX GLOBATOR,

Štítného 17, 130 00 Praha 3, www.volvox.cz,

jako svou 157. publikaci

Vydání první

Praha 1997

Adresa knihkupectví

VOLVOX GLOBATOR:

Štítného 16, 130 00 Praha 3 – Žižkov

Motto:

Vše vidět je vše v záři změnit

(Ladislav Klíma, Deníky)

Katastrofy k popukání (K písničkám Jana Vodňanského)

1.

Dítě se narodilo devatenáctého června roku 1941, otec úředník, matka v domácnosti, bytem v Praze na Vinohradech, roh Slovenské a Šumavské, a sudičky, jak to měly v popisu práce, hošíkovi hned dávaly: „Já ti dávám,“ pravila první, „abys byl hezký a pevného zdraví!“ „Já ti dávám,“ pravila druhá, „abys byl ducha zvidavého a cti žádostivé.“ „A já ti dávám, abys byl showman,“ pravila třetí sudička.

Kápla mu sladkého jedu. Po třiceti letech si dá to proroctví natisknout na vizitky:

Ing. PhDr. Jan Vodňanský, showman.

Ale nejdříve zpět ke kolébce. Chlapec z ní vystartoval raketově po předem stanovené dráze bez rozpaků rovnou ke hvězdám. Byl od roběcího věku dítě zvidavé a žádostivé cti, ale ze všeho nejvíc, třebaže tehdy ještě nerozuměl anglicky, tíhl nezřízeně k show a exhibicím všeho druhu. Podle hodnověrného svědectví chtěl být už v předškolním věku střídavě vojevůdcem, slavným spisovatelem, lordem Fountleroyem a filmovým hercem, jak je poznal v bio Slávii a Pilotů, kde vymetl všechny dětské programy. Už tehdy psal básně. Dodnes mu utkvěla vzpomínka na artefakt, v kterém se rýmovalo pobřeží a nábřeží. Už tehdy si zpíval – na rozdíl od svých rostenců před zrcadlem – spíš dobovou produkci než národní písně. V pěti letech, po jedné procházce s maminkou, kdy uviděl malíře v plenéru před majestátem

Hradčan, se rozhodl pro tuto dráhu. A tak mohli náhodní chodci pár dní nato, za vlídného slunečného dne, pozorovat pětiletého mladého muže před štaflema na můstku spojujícím nábřeží se Žofínem, jak za asistence zterorizované maminky maluje s nejvyšší vážností a sebeúctou Hradčana fialovou barvou. Dav zvědavců za zády mu dělal dobře.

Předškolní období ovšem malý Jenda chápal jako jakési přípravné stádium. Byl nejvyšší čas vykročit z rodinného kruhu do širších společenských souvislostí, jež jedině mu zaručovaly realizaci velkých cílů. Ale nehrnul se do společenské kariéry překotně. Už tehdy se v něm kladly základy budoucí sebekázně a smyslu pro uvážené umístění správné petardy na správném místě.

A tak až poměrně pozdě, vzhledem k mimořádnému inteligenčnímu kvocientu, teprve dne 1. září 1947, kdy vešel do první třídy základní školy, využil chlapec zvláště příhodné příležitosti k zamýšlenému vstupu do obecného povědomí. Zatímco venku doznávaly jedny a připravovaly se druhé dějiny, skloňovala se slova Stalin, spojenci, Beneš, socialismus, volby, ve třídě slzely maminky a prvňáčci. Hodná paní učitelka je uklidňovala, slibovala, že žádné učení ještě nebude, a – milé děti, kdopak něco umí, kdopak nám něco poví, přednese nebo zazpívá?

Malý Jan nezaváhal. Překonal trému a vystoupil na stupínek. Obávám se, že ke škodě této klíčové scény v dějinách jeho života na sobě neměl tmavomodrý námořnický obleček s modrým bíle lemovaným širokým límcem na zádech, s pruhovaným plastronkem, širokou kravatou a s námořnickou čapkou, zdobenou dvěma pentlemi. Jisté však je, podle téhož hodnověrného svědka, že stál ve stoji spatném a že zazpíval jasným hláskem:

*Já mám vlasý
dozádu učesány
to jsou vlasý
Sorélou namazaný
Soréla je na vlasý výborná věc,*

*namažeš jednou, dvakrát,
hlavu máš ják Morávec.*

Byl to šoking. Jeníček se uvedl. Okusil tak poprvé rozkoš muže na rampě před žasnoucím obecnstvem.

Hned od zmíněné první třídy se pak začal důsledně trénovat v navozování situací vhodných k uplatnění svých sugestivních talentů. Tak je například doloženo, že si, zneužívaje daru prorokované bystrosti ducha, vymyslel umělou řeč, kterou vydával za angličtinu a v níž zpíval vykuleným prvňáčkům množství anglických písní.

Aniž měl ještě tušení o existenci Velkého Kombinátora Ostapa Bendera, zalíbilo se mu v mystifikátorství všeho druhu jako v tajné poťouchlé neřesti. Zdokonaloval se v něm od třídy ke třídě, od smyšlených recesních instrukcí pro plánovaný školní výlet přes brilantní řečnické exhibice v hodinách dějepisu za účelem záchrany třídy před zkoušením až po provokační promenování s pionýrským šátkem na krku před zraky otcových velkouzenářských klientů.

Tento poslední čin měl však už v jeho životě význam ambivalentní. Vedle smyslu exhibičně provokačního měl zároveň smysl politicky provokační. Neboť právě někde v tomto období jeho devítiletého života nastala velká proměna dekorací. Aniž to tušil, stal se malý Jeník v prvních letech po únorovém vítězství řízeným objektem dějin, razantním pionýrem podle vzoru Pavlíka Morozova, předním básníkem Pionýrských novin a málem ztělesněním vzorově kladného hrdiny své doby. Před tímto anemickým osudem ho naštěstí zachránily sudičky. Kromě pionýrsko-svazácké ctižádosti mu daly, jak víme, zvidavý rozum. Ve třinácti letech ještě napsal po smrti Josefa Stalina a Klementa Gottwalda báseň Dvě rány, ale už mezi šestnáctým a sedmnáctým rokem se musel vyrovnávat se vším, co přinesl Dvacátý sjezd v Sovětském svazu, s maďarskými událostmi a se vším, co dál prodělávala společnost.

Pro mladého muže to bylo procitání z iluzí – období počínající skepse.

Naštěstí byl chlapec velmi mlád, napsalo by se v životopise, a neutrpěl – nestačil utrpět – škodu na duši.

Středoškolák před maturitou nevěděl najednou kam dřív. Ale stačil všechno, doháněje po období pionýrské řehole svou zanedbanou hříšnost. Byl iniciátorem nástěnného školního časopisu Otazník, ale zároveň duší a hlavním přispěvatelem tajného, také školního, ale nehlášeného literárního časopisu, do kterého psal povídky, básně, invektivy. Roztácel dívky v tanečních a objevoval si třicátá léta kompendiem sestaveným z písniček VaW a ze živého Wericha v ABC, z Hoffmeisterových kreseb a literárních svědectví o avantgardě, poetismu a Devětsilu, z četby Apollinaira.

Vzorný pionýr byl v nedohlednu. Nastoupil mladý elegantní muž s novou tryskající ctižádostí. Básnil, před maturitou napsal pro večírek na rozloučenou parodie na šlágry z tanečních, zpíval, uzavřel první velké přátelství se spolužákem Ivanem Kudelou, se kterým svištěli denně kulturní Prahou. Byli štamgasty na Zábradlí a obdivovateli Semaforu, ctili Yvese Montanda a hledali své místo na slunci.

Svět se zdál být možný, socialismus prodělával na počátku šedesátých let viditelný vývoj k lepšímu, zdálo se, že začínají platit hodnoty. Elán mladého muže neochaboval, přestože na něho vybylo jen studium na ekonomické větvi Vysokého učení technického místo plánovaných studií filosofických. Chytil se své hrazdy létající ovšem jinde než v posluchárně techniky.

Na počátku šedesátých let píše s kamarády, mezi nimiž je na prvním místě básník Pavel Šrut, na pokračování a do úpadu recesně groteskní divadelní hru Bonboniéra. S přibývajícím počtem spoluautorů přibývá tvůrčí demokracie zajišťované hlasovacím právem o přijímání či zavrhování motivů, postav a nápadů, zato však hra vezme za své.

V intermezzu po Bonboniéře dokončuje technická studia, sváděn neustále mefistofelsky Šrutem, externím spolupracovníkem rozhlasu, na nepravé cesty, k dráze literární. Na dálku se pak Šrutovým

prostřednictvím seznámí s Petrem Skoumalem. Z volby spřízněním vzápětí vznikají první texty a melodie písní pro textapealy v Kotvě a v Luxoru a hostování u Vyskočila v Redutě, první improvizované komentáře a první spontánní úspěchy u obecnstva, zejména s bouřlivě aplaudovanou častuškou Raketčiki. V rozhlase dvojici S+V historicky objevili: Miluše Tikalová a Jaroslav Pacovský, Eva Kopecká a Dalibor Pokorný.

Mladý muž se vykulil, našel své métier, našel si v Petru Skoumalovi neoddělitelného partnera. Vykročil tak po cestě určené třetí sudičkou krokem dandyho, vybaven koncízním technicky školeným myšlením, břitkou fantazií, elegancí mystifikátora a iluzionisty, básnivou hravostí a krásným hlasem. Chystal se oslovit svět. Když se nadechl, naskočil letopočet 1968.

2.

Voskovec a Werich si na předscéně dělali půl hodiny ze sebe a z lidí šprt'ouchlata rozváděním úvahy o všech vodních, a na scéně se řehtali blbcům v dějinách i v současnosti. Líbily se jim krásné ženy, nenáviděli pad'oury, křečky a bařtipány. Ctili Františka Villona a demokracii, stříleli z těžkého kaňonu na kapitalisty a fašismus, halekali na svět Hej rup a zpívali s Ježkem trojhlasně: Svět patří nám, pro všechny dosti místa. Byli dvě chytré hlavy, a jak to stojí v té písni, historičtí optimisté na jevišťátku v Praze třicátých let.

Suchý zazpíval se Šlitrem po letargii padesátých let nahlas, že jezdí ke svému strýci, co bydlí v Prosečnici, a sádrové trpaslíci tam na zahrádce má. Potom dál o jedné sestřenici, co si nesušila vlasy fénem, ale jen tak nad plamenem, a doplatila na to. Nemá už ty krásný lokny, co měla, ale o vlasy už nestará se a diví se světa kráse. Zpívali dál, že jde o to neublížit světu, a kdyby svět měl rozum, vyřešilo by to místo kanonů tisíc klarinetů a tři tisíce lesních rohů. Zpívali o krásné Klementajně, o

Picassovi, o tom, že válka neprospívá tulipánům, o tom, jak jedna slečna šišlala. Zpívali blues touhy po světle, o Tereze a o malé Babetě, o vepřové a knedlících maštěných a o vysněné šťastné zemi, tak krásné, že to ani není pravda. V jedné básni napsal Jiří Suchý: Artistka sličná leze po provaze / Nebe je modrý Slunce na ni svítí / Nemá rád mraky černý jako saze / Artistka sličná spadla a je v síti.

Ta zpívaná poezie byla náhlá a nádherná exploze touhy vrátit se k lidským věcem a chránit je. Vrátit sobě a lidem v hledišti po letech hesel, skandování, stádnosti a krutosti smysl pro lidské rozměry. Pro důvěrnou tisícírou nejdrobnější i velkou krásu života, pro pozemské rozkoše. Suchý a Šlitr se rozpomínali na všechny lidi a spolu s nimi, že básnění a zpívání je taky, a možná především, hra, perlení, rošťáctví a legrace a že všechny krásné nesmysly poetismu a surrealismu jsou a budou už vždycky doma v české poezii. Vraceli lidem slova a fantazii: po babičce klokočí, a po tmě strach. Jako se svět otáčel nostalgicky k secesi a k romantice, rozsvítili i oni lampiónky tingl-tanglu. Jejich večery byly strhující večery světla a radosti. Nebyli však už, po čerstvé dějinné zkušenosti, historičtí optimisté. Suchého poetika má nepochybně zdroje v Apollinairově naivním okouzlení a utopické naději v lepší svět, rozsvícený a roztočený pokrokem civilizace, nad nímž se tyčí bukolická pastýřka Eiffelova věž. Jenže naivita Suchého poetiky už není bezelstně důvěřivá. Její optimismus není historický ani politický. Je naopak pln nedůvěry k historii i k politice. Je spíš sebezáchovný. Nikam daleko nemíří: chrání kytku, dítě a radost ze života, který je nám dán, z barev, z tepla a ze slunce. Základní životní pocit jeho písně je plachá, ale vytrvalá naděje, že sličnou artistku, která jde po provaze pod modrým nebem a spadne, zachytí síť. Poetika vyvěrající z tohoto životního pocitu si nechce nic připouštět o mracích, černých jako saze. Chce zpívat zarputile o modrém nebi – i když o těch mracích ví.

V+W zpívali v první republice, že svět patří nám a že ho dobudeme. Suchý a Šlitr, v šedesátých letech, že je stále dost důvodů *divit se světa kráse*, přestože ani vysněná šťastná země neexistuje.

Jedni i druzí byli dětmi své doby.

Neboť dobu si z talentu, z básně a z písňe, pokud je skládají skuteční umělci, nelze odmyslit. Zdá se dokonce být nesporné, že při vši zvláštnosti a subtilnosti subjektivních daností a ingrediencí, které Velký Barman vkládá do šejkru, z něho ukloktá a utřepe osobitost poetiky daného talentu, je stříkanec doby, historicko-politický příděl současnosti, vlastně rozhodující. Béranger byl původně rozpustilý uličník, posměváček a zamilovanec, zpíval a básnil z neodolatelého hravého nutkání. Ale doba mu do toho fatálně lezla, dějiny se mu svým zadkem co chvíli rozsedly doprostřed milostné píšťalky, satirického šprýmu nebo pijáckého popěvku.

Vodňanský a Skoumal, dnes už, po V+W a S+Š, nade vši pochybnost třetí dvojice básníků-šansonierů trvalého významu v dějinách moderního českého divadla a české kultury, dostali do své talentové směsi kapitální kapku dějin. A jsou to věru děti své doby – zatím svého desetiletí 1968–1978.

Věk pokročil. Kolo dějin se zas jednou pootočilo. Apollinairovi, není to tak dávno, málem zbořili pastýřku Eiffelku jako příliš nákladné monstrum do moderní civilizace, ekologové propočítávají ne-li zánik, pak alespoň kardinální ohrožení lidstva na století plus minus nějaké to desetiletí dopředu; terorismus se cynicky chechtá všem ideovým doktrínám a řeší si svět únosy a vražděním; hesla o životně nezbytném zachování míru jsou podporována všeobecným zbrojením závratného rozsahu. Dvojhlasé unisono o nezbytnosti ochrany práv člověka, linoucí se z obou bloků rozděleného světa, je doprovázeno nepřestávajícím bezprávím. Zločinnost, vraždy, drogy, hromadné sebevraždy, hromadné zoufalství i hromadné rezignace a skromné pokrotlé a skeptické naděje – to je svět viditelný umělci této doby. Je to pro něho svět absurdní. Těžko žitelný a těžko snesitelný. Jde z něho úzkost.

Už se o něm nedá říci, že patří nám, ani se jenom zarytě a útěšně divit jeho kráse.

První proslulá píseň Vodňanského – Skoumala (jsou neoddělitelní, a Skoumal budiž nadále chápán jako potenciální součást všeho, co píše o zpívané poezii Vodňanského) má datum vzniku červen až červenec 1968 a jmenuje se Maršálové. Do vize snově krásného rozsvíceného paláce, někde nad šuměním mořského příboje či řeky a do prvních romantických toužení dívky mladičké a rozechvělé jak Nataša Rostovová před prvním plesem, vcházejí v refrénu té písně – maršálové. Přicházejí, odcházejí, jdou dívky k tanci zvat. Přicházejí a odcházejí, jdou dívky k tanci zvat. Ti krásní a nezadržitelní maršálové. V závěsu za touto kolébavě vláchnou, romanticky krásnou a neromanticky filosofickou písní se v tehdejšímu programu Skoumala a Vodňanského (květen 1969), S úsměvem idiota) do hlediště Činoherního klubu obyčejně vedrali králíci. Ne ovšem zvířátka hodná, heboučká a pokorně hlodavá, naopak:

Ptáš se jak mi dupou králíci

Skvěle – pojd' si poslechnout

Sevřeně

V trojstupu

Obcházejí chalupu

Smělý úsměv na líci

Tak mi dupou králíci

Jsou to jaří disciplinovaní králíci, jour s realitou své doby, stejný krok, stejný vous, každý láskou by tě kous – samo vtělení optimismu, který nezná bratra.

Jako by si Vodňanský v těchto dvou textech vymezil rozlohu přítomného světa a času, o němž hodlá vydat své svědectví. Vytýčí ještě vzápětí tři kóty, upřesňující jeho poetiku:

Odpoledne na čaji

Na čaji na čaji

Dívanky tam hačají

Hačají tam

A když hudba začne hrát

Polonézu

Pak je třeba pozor dát

Na protézu

Když protéza upadne

Ti při tanci

Je to šok

Je to šok

a tak dále. Doplněno – další kóta – Štibichovou nebo Skoumalovou skvělou interpretací promluv typu: „Dědečku, vylez z vany. Nachladneš se a zemřeš. Dědeček vylezl z vany, nachladl se a zemřel.“

Nebo:

Sedí pán při malém pivu

Ve tváři má zděšení

Není ani příliš divu

Padá na něj lešení

Nebo:

*Šla teta na snímkování
měla pěkné tetování
A pan doktor se jí ptal
Kdo vás teta tetoval
Nechte prosím slušnou ženu
Já jsem tu jen u rentgenu
Sama já se tetuji
Drátuji a letuji*

Nebo konečně:

*Kdybych tak moh
Já zbavil bych se slona
Který mi právě stanul na noze
Není to on – ach, není, je to ona
Tak mlčky setrvávám v poloze*

Od prvních písniček bylo jasné, že tento básník nemá v koktejlu svého talentu na rozdíl od Suchého namíchanou rozhodující dózu potřeby a udivující schopnosti vidět růst všude houštiny krásy a básnit z nich svět nakažlivé radosti, okouzlující poezie a legrace. Je mu spíš přimíchali do jeho emulze hořký fernet Rictus, kramářská píseň, morytát, Gellner, Klíma a racionální znalost o kybernetice. A jeho badatelské a vivisekční sklony k pozorování pohybů brouka – společenských

systémů, obkličujících současného člověka.

Voskovec a Werich měli kupříkladu ze zvířectva v písničkách nanejvýš tak ochočeného brontosaura, sezobnutého mravence, stonožku, dvě bílé vrány, osla a mihuli. Suchý samá slušná zvířátka – dobromyslného medvěda, kočky, mravenečka, motýlka, myš, želvu, koně vraný, psíčka, krtka a sedmdesát hrobaříků, slepici a při nejhorším střevlíka a vosu. Vodňanský naopak zahájí, pokud jde o zvěř, rovnou horrorem:

Máme doma gorilu

Dělá tousty na grilu,

Následuje grizzly, procházka s hovadem, o pár let později prase v chlívku, čtoucí detektivku a další hororová zoologie. Jeho svět není líbezný, je plný záludných šelem a děsů, je prostě k popukání katastrofální. Katastrofy lyrické a dramatické se dějí na každém kroku. Zajat sladkýma očima letušky a ve chvíli vrcholící naděje řítí se fatálně zamilovaný hrdina k zemi s letuškou i s letadlem. Jindy zase s lidojedem, s oprávněnou obavou, že nedojede. Jindy mu parní válec záludně rozmašívá na kaši telátka. Nad hlavou se mu odehrávají průtrže mračen, trápí ho štvaný lštván, kočovníci mu táhnou pokojem a zakládají požáry, jeho milostný výkřik zní Hynku, Vilému, Dzurilo, za krk mu zatýká, někdo ho přitom zatýká a nade vším v té jemné zahradní směsi řádí pustošivě ty naše tajfuny české, co jsou tak hezké, tak hezké.

Panoptikum se tu mísí se sentimentální lyrikou, hravé rýmování s černým humorem, romantika se sebeironií, čpavost s chlípností, tklivost s blbostí, klauniáda s absurdním humorem, propletence sestřenic, tetiček, vraždících dědečků či Hamletů a vražděných babiček s novinářskou frází, říkanka s historickým extempore, byrokratická hantýrka s vědeckou terminologií, parodovaná lidovost s poučlivým patosem.

To celé pak spolu s nekonečnými, neustále se větvícími pseudovědeckými větami rozsáhlých prozaických promluv na témata postelí, neteří a sestřenic, šéfů, oper, psychodramatu a Rusalek seskupených do příslušných množin – to celé pak na druhou, svázat do uzlíčku a podat obecenstvu: úsměvně, s vlídným přednesem, prostým jak holubice a lstivým jak mystifikátor Vodňanský. A s tím dobromyslným úsměvem idiota, jak praví básník, pak hurá na Bastilu idiocie celosvětového měřítka, jež nemůže být nikdy dobytá, ale dobývat se musí. Už kvůli množinám možností a připravenosti psychiatrů dělat, co je v jejich silách, v rámci korelace jednotlivce se systémy, v nichž je lapen.

Magická přitažlivost této třaskavé poetiky neustále spoluvytvářené a spolubásněné Skoumalovou hudbou pro zástupy obecenstva, hlavně mladého, spočívá v odvaze přímé zprávy o světě, jaký skutečně je, v umění virtuózního zbásňování té zprávy raketometnými skrumážemi šokujících rýmů a nenadálých rytmů, a to všechno v trvale dodržované poloze humorné persifláže. Je to antipoetická poezie, pokud bychom ovšem poezií rozuměli jímavé krásno a idylický romantismus, neřku-li rámované a „extaticky vyté“ šlágrovno. Je to však skutečná poezie sršivé krásy současného světa, braná ze všeho, co skládá moderní život. Vodňanský v duchu okřídleného Moliérova výroku může říci „je prends mon die ou je le trouve“. Vypůjčuje si všechno, cokoli. Jeho báseň se dělá stejně z Bedřišina drbání na břicho jako z kamélie, z tichého rána nad mořem, z kleptománie i z vilného pana atašé. Prostě z čehokoli, původu vznešeného i nízkého. Z citu i posmívání citu, z vědecké terminologie i rustikální, z civilizačního provozu, z otřelé všednosti, z prchavé krásy i z děsivé lhostejnosti. Je to všechno nahé, neretušované a bez milosrdného dusítka.

Ale tato poezie čelí absurdnímu světu tím, že důmysl a vtip jejího tvaru je neustále v útoku, že provokuje v divácích už deset let výbuchy a příval smíchu a zároveň obdiv k intelektuální brilanci toho útoku.

Je na tom něco mužného a někde vespod jakoby posedle sebe-

opravného. Jako by uvnitř básníkovy vědomí byla neustále varovná vzpomínka na sebe jako dětského fanatika pionýrství a na tu dirigovanou iluzi o plánovaně dosažitelném štěstí. Je v tom odvaha k pravdomluvnosti o rozporech, tragice, směšnosti i kráse světa za každou cenu, i za cenu občasných nedobrovolných výpadků z provozu.

A je v tom ještě něco víc. Kdo poslouchal a viděl mnohokrát večery Skoumala a Vodňanského, ví, že nad jejich velikým chytrým smíchem se vždycky potichu vznáší i šerpa smutku nad osudem králíků pokusných, nad věčně zraňovaným a manipulovaným člověkem. Také nostalgie po vážném, bezelstném a směšném dětství a touha nemuset věčně zastírat a ironizovat romantiku a něhu.

I cesta, po které jde tato poezie, vede v našem životě samým středem zraněnosti, jak to krásně napsal autor předmluvy ke sbírce nevydávaných mladých básníků. Míří totiž nakonec, svým úhrnným smyslem, k mottu Ladislava Klímy, jímž je tato knížka otevřena:

Vše vidět je vše v záři změnit. Umět takto vše vidět uprostřed dnešního světa, takto překonávat hoře z rozumu a neúnavně to vyslovovat, je mimo jiné i věcí neúplatného charakteru.

Sergej Machonin

Jak mi dupou králíci

Ptáš se jak mi dupou králíci
Skvěle – pojd' si poslechnout
Sevřeně
V trojstupu
Obcházejí chalupu
Smělý úsměv na líci
Tak mi dupou králíci'

Ptáš se jak mi dupou králíci
Skvěle – pojd' si poslechnout
Stejný krok
Stejný vous
Každý láskou by Tě kous
V očích žár a pevný cíl
Tak mi dupou králíci

Jejich uši
Možná tuší
Více než-li
Ti oči napoví
Formaci svou
Neporuší

No zkrátka už jsou

Takoví

Zoceleni jsou i v duši

Ve své duši králíci

Bubny zní

A srdce buší

Kroky duní

V jehličí

„Jen pro ten

Dnešní den

Stojí za to žít“

Ptáš se jak mi dupou králíci

Skvěle – pojd' si poslechnout

Sevřeně

V trojstupu

Obcházejí chalupu

Smělý úsměv na líci

Tak mi dupou králíci